

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **N. K.**, zast. JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem, se sídlem Hládkov 701/4, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2019, č. j. OAM-1770/D-PR-P13-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 4. 2020, č. j. 60 Az 2/2020 - 41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubovi Backovi, advokátovi, se sídlem Hládkov 701/4, Praha, **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši celkem 4.114 Kč. Tato částka bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeném rozhodnutím zastavil řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany pro nepřípustnost podle § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a určil Bulharskou republiku jako stát příslušný k přijetí žalobce zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. d) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (nařízení Dublin III).

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž namítl nepřipustnost jeho předání do Bulharska za účelem pokračování v řízení o mezinárodní ochraně, neboť Bulharsko není schopné zabezpečit řádný průběh azylového řízení, přičemž v bulharském azylovém řízení jsou dány systematické nedostatky. V této souvislosti odkázal žalobce na zprávu Country report Bulgaria z února 2018, která vypovídá o systematických nedostacích bulharského azylového systému. Žalobce poukázal, že transpozice pravidel zakotvených v procedurální směrnici (Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU) do bulharské právní úpravy nebyla provedena v souladu s principy a doporučeními sjednocující evropské úpravy, přičemž se jedná například o kratší lhůtu stanovenou pro možné pokračování v zastavených azylových řízeních v případě dublinských návratů. Za zásadní a trvalý nedostatek bulharského azylového řízení žalobce označil nezabezpečení potřebných tlumočnicků, což brání řádnému průběhu azylového řízení. Podobně je pak zcela nedostatečně zabezpečena právní pomoc v průběhu azylových řízení, ačkoliv existují pravidla pro poskytování bezplatné právní pomoci, v praxi se jí žadatelům o mezinárodní ochranu nedostává. Žalobce poukázal na přístup k žadatelům o mezinárodní ochranu pocházejícím z Afghánistánu, jejichž žádosti začaly být ke konci roku 2016 posuzovány ze strany bulharských správních orgánů jako zjevně nedůvodné.

[3] Žalobce dále namítl, že došlo k zásadnímu zhoršení materiální situace ubytovaných žadatelů, neboť tito kromě ubytování, stravy a základní lékařské péče nedisponují žádnou finanční podporou. Situace ve většině bulharských přijímacích center zůstává velmi špatná a pod úrovní minimálních akceptovatelných standardů, nedostatečné jsou dodávky vody a základní údržba sanitačního zařízení. Základním problémem je nedostatek léků či prostředků péče o děti. Dochází k soustavné diskriminaci především mladších afghánských žadatelů, mezi něž patří rovněž žalobce, který sám uvedl, že byl obětí fyzických útoků ze strany bulharských bezpečnostních složek. K integraci osob, kterým byla udělena mezinárodní ochrana v Bulharsku, žalobce poukázal, že systém podpory těchto osob, který byl přijat v roce 2016, byl záměrně koncipován tak, aby ve skutečnosti žádnou podporu neposkytoval, přičemž skutečným cílem bulharské právní úpravy je odrazení potenciálních zájemců o mezinárodní ochranu v Bulharsku. Na závěr žalobce konstatoval, že výše uvedené a všeobecně známé skutečnosti pravidelně tematizované příslušnými nevládními organizacemi včetně Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky vedou k závěru o tom, že v Bulharsku jsou dány natolik závažné systémové nedostatky v azylovém řízení, které činí předání žalobce do Bulharska nepřipustným.

[4] Krajský soud v Plzni shora označeným rozsudkem žalobu zamítl, přičemž dospěl k závěru, že žalobcem označené materiály nevypovídají nic o aktuální situaci v Bulharsku, nejsou tudíž způsobilé vyvrátit správnost podkladů rozhodnutí žalovaného ani domněnku, že bulharské azylové řízení netrpí systémovými nedostatky a že podmínky přijetí žadatelů nejsou kruté, nelidské či ponižující. Ačkoliv tedy žalobce uplatnil námítky vůči systémovým nedostatkům v Bulharsku i v řízení o žalobě, učinil tak způsobem, který nemůže účinně zpochybnit závěry žalovaného. Žalobce neidentifikoval žádné vady řízení před žalovaným, a to ani vady při zjišťování situace v Bulharsku, přičemž žalobu založil pouze na tvrzení, že situace v Bulharsku je jiná, než žalovaný zjistil.

[5] Krajský soud dále konstatoval, že žalovaný vyšel při hodnocení situace v Bulharsku především z informací odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ze dne 28. 1. 2019, která popisuje bulharský azylový systém zejména z právního hlediska, tj. jak probíhá řízení, jaké jsou opravné prostředky, jaká je úroveň právní pomoci. K samotným azylovým střediskům a jejich úrovni lze z informace zjistit, že žadatelé mají nárok na stejné materiální podmínky – jídlo, ubytování, sociální podporu, zdravotní péči a psychologickou pomoc. Oproti předešlým rokům

pokračování

mělo dojít ke zlepšení podmínek, např. opravám nebo novému vybavení. Obecné závěry žalovaného lze akceptovat, jelikož žalobce v průběhu řízení před žalovaným nic relevantního netvrdil a žalovaný tedy neměl důvod se s touto otázkou vypořádat, popřípadě doplnit zjištění skutkového stavu. Žalobce totiž při pohovoru v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že z rodné země vycestoval kvůli rodinným problémům. V Bulharsku, kde požádal o mezinárodní ochranu, byl ve dvou typech uprchlických zařízení – uzavřeném a otevřeném tábore. Dle žalobce podmínky v táborech byly těžké, nebyly dostačující pro normální život, bylo to jen místo, kde mohl žít a spát. Neuvedl žádné konkrétní výtky k vadám azylového řízení či vůči podmínkám v zařízeních, které by naznačovaly systémové nedostatky či riziko krutého, nelidského či ponižujícího zacházení.

[6] Úvahy žalovaného tedy mají oporu ve správním spisu. V této souvislosti krajský soud podotkl, že správnost podkladů správního spisu či dokonce aktuální stav v Bulharsku by mohl hodnotit, pokud by byly uplatněny odpovídající žalobní body včetně důkazních návrhů, přičemž odkázal na judikaturu zdejšího soudu (rozsudky NSS ze dne 30. 11. 2016, č. j. 2 Azs 304/2016 - 26, a ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 Azs 12/2017 - 70). Za nepřesný označil krajský soud závěr, že povinností správních soudů je zkoumat takovou úvahu správních orgánů z úřední povinnosti, protože takto soud postupuje, pouze pokud vady brání přezkumu rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů. V této souvislosti pak krajský soud poukázal na rozsudek NSS ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Azs 17/2018 - 28, a dále na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84).

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl výše uvedený rozsudek krajského soudu kasační stížností. Stěžovatel namítl, že krajský soud nesprávně vypořádal v žalobě namítané nedostatky v bulharském azylovém řízení. Nesouhlasil zejména s tvrzením soudu, že stěžovatel v žalobě neuvedl žádné konkrétní výhrady k podmínkám v zařízeních, které by naznačovaly systémové nedostatky, či riziko krutého, nelidského či ponižujícího zacházení. Stěžovatel totiž v průběhu správního řízení vyjádřil jasně negativní stanovisko k podmínkám v bulharských azylových táborech, které sám stěžovatel vyzkoušel, přičemž s ohledem na to, že se jednalo o místo, které neposkytovalo žádnou perspektivu, nýbrž jen úmorné přežívání, nedokázal v Bulharsku vydržet a pokusil se najít přijatelnější místo k vyčkání na výsledek azylového řízení. V žalobě stěžovatel připomněl konkrétní problémy bulharského azylového systému, které byly mnohokrát tematizovány v materiálech renomovaných lidskoprávních organizací. Stěžovatel mimo jiné poukázal na problematické sociální zázemí azylových táborů, přičemž uváděl zejména to, že žadatelé vedle ubytování, stravy a základní lékařské péče nedisponují žádnou finanční podporou, situace ve většině národních přijímacích center zůstává velmi špatná a pod úrovní minimálních akceptovatelných standardů, nedostatečné jsou též dodávky vody a základní údržba sanitačního zařízení. Žadatelům jsou poskytována pouze dvě jídla denně a základní hygienické balíčky, zásadním problémem je tedy zaopatření základních léků či prostředků péče o děti.

[8] Stěžovatel se neztotožnil s názorem žalovaného a krajského soudu, že se situace v Bulharsku posunula zásadně lepším směrem a že by bylo možné považovat odkazované problémy za překonané nebo neaktuální. V této souvislosti označil vypořádání situace v bulharských azylových řízeních žalovaným a krajským soudem za paušalizující. Uzavřel, že problémy materiálního a sociálního zabezpečení žadatelů o mezinárodní ochranu v Bulharsku, které rozvedl již ve své žalobě a znovu připomněl v kasační stížnosti, jsou natolik závažné,

že ve spojení s konkrétními tvrzeními stěžovatele bylo povinností žalovaného přinejmenším opatřit si vícero zpráv o aktuálním stavu bulharského azylového řízení.

[9] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry napadeného rozsudku, přičemž odkázal na své vyjádření k žalobě. Dále vyjádřil přesvědčení, že napadené rozhodnutí je opřené o nařízení Dublin III a vychází ze zjištěného skutečného stavu věci, když žalovaný dostatečně posoudil, že stěžovatel nespĺňuje žádné z kritérií vyjmenovaných v kapitole III nařízení Dublin III, a proto bylo v jeho případě nutné aplikovat kritérium obsažené v čl. 3 odst. 2 tohoto nařízení, na základě kterého bylo za stát příslušný k posouzení žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu určeno Bulharsko. V napadeném rozhodnutí pak žalovaný rovněž dostatečně posoudil další podmínku uvedenou v čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, přičemž dospěl k závěru, že v případě Bulharska neexistují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě. Žalovaný dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Azs 17/2018 - 28, přičemž dále uvedl, že domněnka o dodržování základních lidských práv v Bulharsku nebyla nikdy vyvrácena.

III. Posouzení kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Stěžovatel v kasační námitce především namítal, že žalovaný, jakož i krajský soud, nesprávně vypořádali stěžovatelem namítané nedostatky v bulharském azylovém řízení.

[13] Klíčovým ustanovením je pro posuzovanou situaci čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, ze kterého vyplývá, že Česká republika nesmí předat cizince do země se systémovými nedostatky, které se týkají azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v daném členském státě. Jak však uvedl zdejší soud v rozsudku ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Azs 17/2018 - 28, „[t]aková situace by zřejmě nastala například v případě předání cizince do Maďarska či Itálie. Pokud by správní orgán dospěl k závěru, že předání je i tak možné, je nutné, aby tento závěr výslovně vysvětlil. V případě většiny ostatních členských zemí Evropské unie však nelze říci, že by zřejmě či alespoň pravděpodobně trpěly systémovými nedostatky, a proto postačí jen obecná úvaha (...)“.

[14] Současně zdejší soud připomíná, že při výkladu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III je nutné respektovat zásadu vzájemné důvěry, která je implicitně zakotvena právem EU a rozvíjena judikaturou Soudního dvora Evropské unie. Tento v rozsudku ze dne 19. 3. 2019, ve věci C-163/17, *Abubacarr Jawo proti Spolkové republice Německo*, akcentoval význam výše uvedené zásady v azylových věcech, přičemž konstatoval, že „[z]ásada vzájemné důvěry mezi členskými státy má v unijním právu zásadní význam, neboť umožňuje vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních hranic. Zásada vzájemné důvěry zejména v souvislosti s prostorem svobody, bezpečnosti a práva konkrétně každému z těchto států ukládá, aby až na výjimečné okolnosti vycházel z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují unijní právo, a zejména základní práva, která unijní právo uznává [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne

pokračování

5. dubna 2016, *Aranyosi a Căldăraru*, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, body 78, a rozsudek ze dne 25. července 2018, *Minister for Justice and Equality (Nedostatky justičního systému)*, C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 36]. V kontextu společného evropského azylového systému, a zejména nařízení Dublin III, které je založeno na zásadě vzájemné důvěry a jehož cílem je prostřednictvím racionalizace žádostí o mezinárodní ochranu urychlit jejich posuzování jak v zájmu žadatelů, tak zúčastněných členských států, je proto třeba předpokládat, že zacházení s žadateli o takovou ochranu v každém členském státě splňuje požadavky Listiny, Úmluvy o právním postavení uprchlíků, podepsané v Ženevě dne 28. července 1951 [Recueil des traités des Nations unies, sv. 189, s. 150, č. 2545 (1954)], jakož i EÚLP (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. prosince 2011, *N. S. a další*, C-411/10 a C-493/10, EU:C:2011:865, body 78 až 80)“. Obdobně v rozsudku ze dne 21. 12. 2011, ve spojených věcech *C-411/10 a C-493/10*, *N. S. proti Secretary of State for the Home Department a další*, Soudní dvůr konstatoval, že „[z] přezkumu předpisů tvořících společný evropský azylový systém vyplývá, že tento systém byl koncipován v kontextu umožňujícím předpokládat, že všechny státy, které se na něm podílejí, ať jde o členské státy nebo třetí státy, dodržují základní práva, včetně práv, jejichž základem je Ženevská úmluva a protokol z roku 1967, jakož i EÚLP, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat.“ Lze tedy dovodit, že dodržování základních lidských práv členskými státy je vyvratitelná domněnka, přičemž v případě většiny členských zemí tato domněnka vyvrácena nebyla (srov. výše citovaný rozsudek NSS ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Azs 17/2018 - 28).

[15] Společný evropský azylový systém byl koncipován na předpokladu, že všechny státy, které se na něm podílejí, dodržují základní práva, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat. Pouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k tomu, že členskému státu, ve kterém byla podána žádost o azyl, by bylo zabráněno v přemístění žadatele do prvně uvedeného státu [viz výše citovaný rozsudek Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, ve spojených věcech *C-411/10 a C-493/10*, *N. S. proti Secretary of State for the Home Department a další*, ve kterém tento obecný závěr Soudní dvůr vyslovil ještě za účinnosti nařízení Rady ze dne 18. února 2003, č. 343/2003 (tzv. Dublin II.), avšak aplikovatelný je i za současné právní úpravy].

[16] Z napadeného rozhodnutí, jakož i ze správního spisu, je patrné, že žalovaný se možností výskytu systémových nedostatků azylového systému v Bulharsku dostatečně zabýval (s. 3 napadeného rozhodnutí), tak jak vyžaduje ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014 - 27). Vycházel přitom ze zprávy Odboru azylové a migrační politiky ze dne 28. 1. 2019, která komplexně pojednává o bulharském azylovém systému. Žalovaný rovněž zohlednil, že na úrovni Evropské unie či Rady Evropy nebylo vydáno žádné závazné stanovisko, které by jednoznačně deklarovalo systémové nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Bulharsku, které by dosahovalo rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Na základě těchto skutečností dospěl žalovaný ke správnému a rádě odůvodněnému závěru, že stěžovateli v Bulharsku nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Za této situace již nebylo třeba, aby si žalovaný opatřil další zprávy o zemi původu, jak navrhuje stěžovatel, jelikož ve smyslu výše uvedené judikatury domněnka ohledně dodržování základních lidských práv členskými státy nebyla v případě Bulharska vyvrácena a výše uvedená zpráva o zemi původu poskytuje dostatečné množství informací ohledně podmínek bulharského azylového systému. Závěry žalovaného jdou nad rámec požadavků, které jsou judikaturou zdejšího soudu na žalovaného v této souvislosti kladeny (srov. výše citovaný rozsudek NSS ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Azs 17/2018 - 28).

[17] Krajský soud pak nepochybil, když potvrdil závěr žalovaného ohledně nezjištění systémových nedostatků v bulharském azylovém řízení, přičemž se zabýval námitkami, kterými se stěžovatel snažil vyvrátit zjištění žalovaného. Krajský soud tak učinil zejména v bodu 10. a 11. napadeného rozsudku, kde konstatoval, že stěžovatel svou žalobu založil pouze na tvrzení, že situace v Bulharsku je jiná, než žalovaný zjistil. „*Za tím účelem uvedl řadu informací z roku 2016 a 2017 nejasně identifikovaného zdroje („reportem“ organizace „Country report Bulgaria“ zřejmě míní tak pojmenovanou zprávu Bulharského helsinského výboru). Tím tedy zřejmě mínil učinit důkazní návrh ke zjištění skutkového stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí, resp. ke zjištění aktuálního skutkového stavu. Pomine-li soud, že důkazní návrh by měl být řádně označen [§ 71 odst. 1 písm. e) soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], skutkový stav na konci roku 2019 a v první polovině roku 2020 nelze zjistit z informací o stavu v letech 2016 a 2017. Aktuální důkazní návrh žalobce neměl. Žalobcem označené materiály tedy nevypovídají nic o aktuální situaci v Bulharsku, nejsou tudíž způsobilé vyvrátit správnost podkladů rozhodnutí žalovaného ani domněnku, že bulharské azylové řízení netrpí systémovými nedostatky a že podmínky přijetí žadatelů nejsou kruté, nelidské či ponižující.*“

[18] Nedůvodná je též námitka napadající závěr krajského soudu v bodu 8. napadeného rozsudku, dle kterého stěžovatel ve správním řízení neuvedl žádné konkrétní výtky k vadám azylového řízení či vůči podmínkám v zařízeních, které by naznačovaly systémové nedostatky či riziko krutého, nelidského či ponižujícího zacházení. Stěžovatel totiž při pohovoru v řízení před žalovaným sice uvedl, že životní podmínky v Bulharsku byly velmi těžké, nemohl si tam najít zaměstnání a popsal nekomfortní podmínky života v uprchlickém táboře v Bulharsku (ubytování v místnostech po deseti lidech, nespokojenost stěžovatele se stravováním), nicméně Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem v tom, že tyto okolnosti nepředstavují konkrétní výtky, z nichž by bylo možné dovozovat systémové nedostatky bulharského azylového systému či dokonce riziko krutého, nelidského či ponižujícího zacházení.

[19] Nejvyšší správní soud uzavírá, že na základě opatřených informací a v souladu s judikaturou zdejšího soudu, jakož i judikaturou Soudního dvora Evropské unie, dospěl žalovaný ke správnému závěru, že stěžovateli v Bulharsku nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Krajský soud pak nepochybil, pokud tento závěr potvrdil, přičemž se dostatečným způsobem zabýval námitkami stěžovatele.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[21] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se mu proto nepřiznává.

[22] Zástupci stěžovatele, který byl ustanoven krajským soudem, se podle § 35 odst. 10 s. ř. s. s přihlédnutím k § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přiznává odměna za zastupování celkem ve výši 3.100 Kč za jeden úkon právní služby tj. podání kasační stížnosti. Zástupci se dále za tyto úkony přiznává dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč. Zástupce stěžovatele soudu

pokračování

sdělil, že je plátcem DPH, přiznaná odměna a náhrada hotových výdajů se tedy zvyšuje o částku odpovídající této dani (21 %). Celkem tady náleží zástupci stěžovatele odměna a náhrada hotových výdajů 4.114 Kč. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. října 2020

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu